

Een Bijbel

Small, illegible text at the bottom of the page, likely bleed-through from the reverse side of the paper.

Hoe de **monde** ontstond.

Ooit, lang geleden,
zweefde er door het heelal
een kale wereldbol
met niets erop of eraan.
Er was zelfs geen wind om over dat niets te waaien,
geen zon om het te verwarmen,
geen water om in te baden
of kou om van te rillen.

Niets.

Totaal niets.

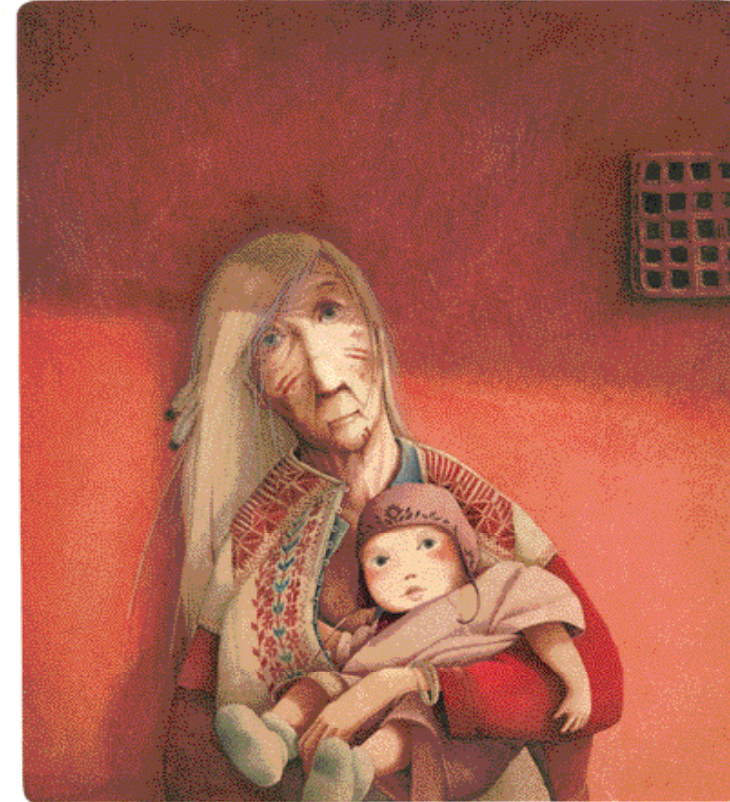
6

Omdat Abraham voortdurend liep te klagen dat hij geen nakomelingen had die op een dag de door God beloofde gebieden konden erven, stelde Sara hem voor haar slavin Hagar tot vrouw te nemen.

Enige tijd later merkte Hagar dat ze zwanger was en vanaf dat ogenblik weigerde ze nog de bevelen van haar meesteres te gehoorzamen.

Toen joeg Sara haar – en het kind dat ze droeg - uit huis.

Haar en het kind dat ze droeg.

7

Toen ging God Abraham opzoeken om hem mee te delen dat hij binnenkort vader ging worden. Omdat niet alleen Hagar maar ook Sara zwanger was! Sara proestte het uit bij de idee dat ze zwanger zou zijn, want ze was veel te oud om nog een kind te krijgen.

En toch bracht ze enkele maanden later Isaak ter wereld.

God hernieuwde zijn belofte om Kanaän aan de afstammelingen van Abraham te schenken. Niet aan Isaak, niet aan diens kinderen, maar aan diens kleinkinderen.

Ismaël, de zoon van Hagar, was al geboren toen Isaak op de wereld kwam.

God beloofde Hagar dat ook Ismaël de stamvader van een groot volk zou worden.

Een groot volk.

Derde vertelsel

van de vlieg

De plagen van Egypte

Vanaf die dag bleef ik geïnteresseerd in Mozes en ik vertoefde voortdurend in zijn nabijheid. Hij was een krachtige en vastberaden man, die tegelijk ook een zachtmoedig en vriendelijk karakter had. Zijn gebaren waren rustig en als ik me een beetje te dicht bij zijn gezicht of in de haren van zijn baard waagde, verjoeg hij me met een breed gebaar dat me doortastend maar niet agressief duidelijk maakte dat mijn aanwezigheid hem niet aanstond. Dat in tegenstelling met zijn broer Aäron, een heel nerveus iemand, die me een paar keer op een haartje na heeft vermorzeld. Alleen al het gezoem van mijn vleugels was genoeg om hem op de kast te jagen. Dan greep hij het eerste het beste voorwerp dat hij bij de hand had en achtervolgde me vloekend.

Mozes, bijgestaan door Aäron, overtuigde zijn volk moeiteloos om hem te volgen. Farao daarentegen had er absoluut geen oren naar. Heftig verwierp hij de argumenten die de twee broers naar voren brachten. Voor hem was het onbespreekbaar dat hij dat slavenvolk, dat hij gewetenloos uitbuitte, zou vrijlaten.

Omdat alles stukliep op de koppigheid van de vorst, besloot Mozes de magische krachten aan te wenden die God hem had verleend. Onder de ogen van Farao en zijn hof liet hij zijn vingers glijden over een knoestige houten staf die hij had meegebracht. Terwijl hij onverstaanbare woorden mompelde, veranderde de staf in een

lange, zwarte, glanzende slang.

Mozes liet hem lang genoeg in de richting van de aanwezigen kronkelen om paniek te zaaien, pas daarna maakte hij er met een snelle handbeweging weer een staf van. Weg was de slang. Daarna maakte hij Farao en zijn hovelingen met een gebaar duidelijk dat ze hem naar de boorden van de Nijl moesten volgen. Daar sloeg hij met diezelfde knoestige staf op het wateroppervlak. De opspattende druppels veranderden in bloed voor ze weer in het water konden vallen. De hovelingen weken achteruit voor dit wonder, verbijsterd bij het zien van de donkere, kleverige vloeistof aan hun voeten. De meesten gaven hun koning de raad om toe te geven aan de eisen van Mozes. Maar Farao was niet te vermurwen. Hij weigerde de Hebreërs vrij te laten en naar hun land te laten terugkeren.

Toen sloeg Mozes weer met zijn staf op de wateren van de Nijl. Binnen enkele seconden verduisterde een donkere wolk de hemel en over het hele land regende het duizenden kikkers. Geen plek bleef ervan gespaard, de grond was ermee bezaaid, zelfs in de huizen, ja zelfs in de bedden krioelden ze door elkaar. Wat een verschrikking! Dagenlang moest ik een paar meter boven de grond blijven vliegen om te voorkomen dat een van die vervloekte kikvorsachtigen me zou opslokken!

Omdat Farao nog altijd niet van toegeven wilde weten, sloeg Mozes deze keer op de grond en zo

veranderde hij het stof in miljarden muskieten die zich op Egypte stortten. Mensen én dieren waren lange tijd hun prooi. De nachten leken wel veldslagen en overdag sleepte iedereen zich voort met door muskietensteken gezwollen gezichten.

Maar nog altijd gaf Farao niet toe.

Met een nieuwe slag van zijn staf liet Mozes toen een massa steekvliegen op het land neerdalen. Meer dan een week vielen ze mannen, vrouwen en kinderen aan. Ze kwelden de kuddes tot de beesten er dol van werden.

En toch gaf Farao niet toe.

De volgende dag wilde God Mozes helpen om Farao op de knieën te dwingen en hij zorgde ervoor dat er pest uitbrak in Egypte. Deze plaag doodde zonder onderscheid runderen en kamelen, schapen en paarden. Alleen het vee van de Hebreërs bleef gespaard.

Maar Farao gaf nog altijd niet toe.

Mozes haalde toen een paar keren een handvol as uit een fornuis en wierp die in de lucht. Onmiddellijk stonden de Egyptenaren vol gezwollen en etterende wratten. Elke steenpuist veroorzaakte ondraaglijke pijn, de vrouwen raakten verminkt en de kinderen krabden zich tot bloedens toe.

Farao bleef halsstarrig.

Opnieuw hief Mozes zijn staf op naar de hemel. Een regen hagelstenen, groter dan een vuist, viel op het land en verwoestte de oogsten.

Koppig en onverzettelijk als hij was, weigerde Farao ook nu weer toe te geven.

Een slag met de staf en daar verscheen een wolk sprinkhanen die al de nog overgebleven plantengroei opvrat, tot het laatste grassprietje toe.

Maar nog altijd zei Farao nee.

Weer een slag en Egypte werd drie dagen lang in

het donker gedompeld. Maar ondanks de dichtheid duisternis die het land verlamde, ondanks de wanhoop van zijn volk, wilde Farao nog altijd niet van wijken weten.

Toen sloeg Mozes met zo'n kracht op de grond dat de aarde trilde en een laatste plaag, de vreselijkste van allemaal, zich op Egypte stortte. In elk gezin werd het oudste kind ziek en het stierf meteen. Farao verloor zijn eerstgeborene, die zijn troon had moeten erven. In zijn omgeving was elk gezin in rouw, dat van de dienstmeid die het graan maalt en van de ploeger die de tarwe wegmaait, dat van de visser die de golven trotseert en van de jager die de wilde dieren uitdaagt.

De smart was zo intens dat er over het hele land een eindeloze klaagzang weerklonk, zo hevig dat de luchtstroom ervan me bijna meesleurde. Farao ging gebukt onder zijn droefenis en die van zijn volk en hij zag duizenden doodkisten de grafkelders binnendragen. En eindelijk gaf hij toe.

De Hebreërs, die al jaren op dit moment hadden gewacht, vormden een karavaan van duizenden mannen, vrouwen en kinderen. Zonder tijd te verspillen vertrokken ze in een enorme stofwolk naar het beloofde land.

Omdat het Egyptische volk niet meer behoefde te weklagen, het vee het beter maakte en het gras weer begon te groeien, verbrak Farao helaas een paar dagen na hun vertrek zijn belofte. De Hebreërs moesten slaven blijven. Hij bewapende zijn soldaten en strijdwapens en zette de achtervolging in.

Als u wilt weten wat de Egyptenaren toen overkwam en of ze Mozes en zijn volk in de woestijn te pakken kregen – *bzzz, bzzz, bzzz* – luister dan naar mijn vierde vertelsel.

Het Lied der **liederen**

Zij

Oh mijn lief, sinds mijn geboorte heb ik naar je gezocht,
vergeefs was jarenlang mijn eindeloze tocht.
Ik vond je niet in straten of op pleinen, niet bij de muren van de stad.
Lang mocht ik alleen maar hopen op je naam,
gefluisterd door een reiziger of een koopman bij een kraam.
Oh mijn lief, een heerlijke geur overspoelt me en ik weet: dit is jouw naam.
Neem me mee, laten we samen naar de verten gaan!

Hij

Jij bent mijn aanbedene, mijn hinde uit een groene wei!
Je ogen zijn duifjes voor mij,
je lokken een kudde paarden die over de hellingen van Gilead golft,
je tanden lammeren die de koele en bevroren rivier opgaan,
je lippen een lint van purper,
je wangen de twee helften van een zoete, goudgele granaatappel in de maan.
Je borsten zijn als springerige reekalfjes
die ik probeer te temmen.
Jij bent het op wie ik wachtte,
de lelie in de vallei,
de geheime tuin,
de onbekende bron in een duin.

Zij

Je lokken zijn van goud, puur en soepel goud,
je ogen zijn reebokjes die in melk zwemmen,
je wangen ruiken als fris, pas gemaaid gras,
je benen zijn zuilen van albast
en je buik een massief stuk ivoor, belegd met saffieren.
Jij bent mijn teerbemide
die ik jarenlang niet kon vinden.
Vandaag overspoelt een heerlijk geur me en ik weet: dit is jouw naam.
Kijk me aan, kom mee, laten we samen naar de verten gaan.

Hij

Ons rustbed is een juwelenkistje van fris loof,
de lakens een korenveld
aan een stortvloed blootgesteld.

Zij

Mijn lief is als een appelboom tussen woudbomen,
graag wil ik in zijn schaduw komen
en van zijn zoete vruchten proeven in mijn paleis.

Hij

Mijn hoofd is nat van de dauw,
mijn lokken vochtig van de nachtelijke nevels.
Doe open, laat me binnen
in het huis dat de geboorte zag
van de allermooiste vrouw,
het volmaaktste schepsel,
geschapen om te beminnen.

Zij

Onze liefde is een schat,
met geen rijkdom te kopen.
Onze liefde is een vuur,
met geen stortvloed te blussen.
Ik schenk je mijn lust en mijn leven,
zoete wijn zal ik je geven.
Oh mijn lief, een heerlijke geur overspoelt me en ik weet: dit is jouw naam,
omhels me, neem me mee, samen zullen we naar de verten gaan!